

Denne hele Skatterreform, om jeg tør kalde den saaledes, skøndt den nærmest gaaer ud paa en Sammen dragning og Omregulering af de bestaaende Skatter, fordrer imidlertid med Nødvendighed, at den maa træde i Kraft ved et Aars Begyndelse. Den kan ikke godt, den kan maaskee aldeles ikke træde i Kraft midt i et Aar; det er ialtsald de meest Sagkyndiges Formening om dette Punkt. Under disse Omstændigheder havde Ministeriet kun at vælge imellem, at søge at faae denne Reform gennemført fra 1ste Januar dette Aar, eller i det Tidligste fra 1ste Januar næste Aar. Havde Rigsdagen tidligere kunnet samles, end Tilfældet har været, troer jeg, at det allerede vilde være blevet muligt at faae Reformen iværksat fra 1ste Januar dette Aar, saaledes altsaa, at den første Skatteopkrævning, som Finantsloven hjemler, vilde have kunnet finde Sted efter den nye Afgiftsregulering. Den lange Tid, som er medgaaet, inden det har været muligt at faae Rigsdagen sammenkaldt, har imidlertid vanskeliggjort det grumme meget, umuliggjort vil jeg nødtigt endnu sige. At dette imidlertid kunde blive Tilfældet, har Regjeringen jo maattet tænke sig, ligesom Regjeringen jo har maattet tænke sig, at Rigsdagen end ikke fra 1ste Januar næste Aar vilde gaae ind paa bemeldte Lovudkast, men vilde aldeles forkaste det; i begge Tilfælde kunde det imidlertid ikke være Regjeringens Mening, at ville, saa at sige, nøde Rigsdagen til at antage det, ved at nøde Rigsdagen til enten at antage de Forsudsætninger, til hvilke Finantsloven støttede sig, eller forkaste hele Loven. En saadan moralsk Evang, om jeg tør bruge dette Udtryk, har Regjeringen ikke paatenkt eller havt nødig at paatænke. Hvad vil Følgen nemlig blive af, at Rigsdagen ikke antager disse Love, som jeg har sigtet til, eller ikke antager dem saa betimeligt, at de kunne træde i Kraft fra 1ste Januar dette Aar. Den samme Virkning vil da indtræde, som den, der viste sig ved den sidst afholdte Rigsforsamling, efterat en forandret Sammensættelse af Landsthinget var bleven vedtaget ved Grundlovsfagets Behandling, og hvor da vedkommende Committee af Rigsforsamlingen traadte i Forbindelse med Regjeringen, og maatte omarbejde Udkastet til Valgloven. Det

Samme vil ligeledes her blive Tilfældet med Hensyn til Bilaget Nr. 2 og de senere Poster i Budgettet, som støtte sig dertil. Naar først Tiden er fremrykket saavidt, at det kan med Sikkerhed bedømmes, at den nye Skatteregulering ikke kan træde i Kraft fra 1ste Jan. dette Aar, saa forbeholder jeg mig selv enten som Finantsminister eller som Medlem af Thinget at stille de fornødne Ændringsforslag, og] at bearbejde dem med det ærede Udvalg, som jeg antager, at Thinget vil udvælge i denne Sag, og Thingets Beslutning er altsaa med Hensyn til disse Sager ligesaa fri, som den vilde have været, om en Deel af Finantsloven ikke var støttet til det Gaab, den Forsudsætning, at den nye Skatteregulering kunde være traadt i Kraft fra 1ste Januar d. A. Jeg gaaer dernæst over til forskellige af de Bemærkninger, som i andre Henseender ere fremsatte ved denne Lov. En æret Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Fenger), har i et meget langt og grundigt Foredrag allerede anført en Deel af hvad jeg kunde have havt at fremsætte mod den Beregning, den ærede Rigsdagsmand for Holsbeks Amts 1ste District (B. Christensen) havde opgjort angaaende, hvormeget der sahl paa enhver Skatteyder her i Danmark. Jeg skal derfor kun yttre mig ganske kort om dette Punkt. Jeg skal navnlig ikke yderligere fremhæve, hvad der nødvendigviis maa komme i Betragtning, førend man kan anstille en saadan Beregning, idet jeg i saa Henseende i det Væsentlige kan henholde mig til hvad den sidstnævnte Rigsdagsmand fra Kjøbenhavn har udykket; kun vil jeg bede i Almindelighed bemærket, at den bedste Maalestof for, hvad Landet kan taale at bære eller ikke bære, vil findes i det Vidnesbyrd, de Mænd kunne afgive, som her ere samlede fra forskellige Egne af Landet, kjende Landets Kræfter, og vide, hvorvidt de hidtilværende Skatter have tynget paa Landet. Jeg troer, at det vil vise sig, at, dersom Danmark engang, naar Freden er sluttet, ikke skal komme til at bære større Byrder end omtrent de samme, det hidtil har baaret, saa vil Danmark ikke være overbebyrdet, og jeg troer, at dette vil fremgaae end tydeligere af den Sag, som jeg om kort Tid vil have den Ære at forelægge det ærede Thing, og hvoraf man blandt Andet